

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

04-03-2021

Poslovni broj: Usž-2594/19-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ante Galića, članova vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja C.I.O.S. d.o.o. Zagreb, Josipa Lončara 15, kojeg zastupa opunomoćenik Jurica Tončić, odvjetnik u Zagrebu, Ulica Ignjata Đorđića 19, protiv tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe TECHTEX d.o.o., Varaždin, Adolfa Wisserta 3/a, kojeg zastupa opunomoćenik Miroslav Rendić, odvjetnik u Varaždinu, Franjevački trg 11, radi predstečajne nagodbe, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-1575/16-13 od 28. ožujka 2019., na sjednici vijeća održanoj 14. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

- I. Žalba se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-1575/16-13 od 28. ožujka 2019.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika, klasa: UP/II-423-01/15-01/667, urbroj: 513-04/16-2 od 5. travnja 2016. i rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR02, klasa: UP/I-110/07/15-01/8168, urbroj: 04-06-15-8168-98 od 24. rujna 2015. kao i zahtjev za naknadu troškova upravnog spora. Tužitelju je naloženo plaćanje troškova spora zainteresiranoj osobi.

Rješenjem tuženika od 5. travnja 2016. odbijena je tužiteljeva žalba protiv rješenja prvostupanjskog tijela od 24. rujna 2015. kojim je, u postupku predstečajne nagodbe nad zainteresiranom osobom, odbačena prijava tražbine tužitelja (vjerovnika), u iznosu od 104.480.527,30 kn.

Tužitelj podnosi žalbu protiv prvostupanjske presude zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila sudskog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom ističe da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer nema razloga te u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju i pravnoj snazi isprava i samih isprava. Pozivajući se na članak 11. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18.; u daljnjem tekstu: ZOO),

osporava tvrdnju prvostupanjskog suda da ugovor nije moguće raskinuti jednostranom izjavom. Ističe da sud zanemaruje članak 369. stavak 4. ZOO-a koji dopušta raskid ugovora jednostranom izjavom, bez sudske odluke. Nadalje navodi da sud nije utvrdio je li okvirnim ugovorom od 13. siječnja 2015. ugovoreno da je tužitelj ovlašten jednostrano raskinuti okvirni ugovor od 29. srpnja 2014. niti je utvrđena volja ugovornih strana. Nezakonitom smatra i odluku o troškovima spora, ističući da zainteresirana osoba nema položaj stranke u postupku pa joj ne pripada pravo na naknadu troškova postupka, tim više što naknadu troškova nije tražio tuženik, kao stranka u postupku. Predlaže Sudu da pobijanu presudu poništi, usvoji tužbeni zahtjev te tužitelju dosudi troškove žalbenog postupka.

Tuženik i zainteresirana osoba nisu dostavili odgovore na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući osporavanu presudu i postupak koji joj je prethodio u granicama razloga navedenih u žalbi, u skladu s člankom 73. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS), Sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostupanjska presuda pobija, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

U konkretnom slučaju mjerodavan je članak 54. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“, 108/12., 144/12., 81/13. i 112/13.; u daljnjem tekstu: ZFPPN) kojim je u stavku 1. propisano da prijava tražbina sadrži tvrtku odnosno naziv, OIB, sjedište ili poslovnu adresu, odnosno ime i prezime, poslovnu adresu ili adresu prebivališta vjerovnika, pravnu osnovu tražbine i njezinu visinu, dokaz o postojanju tražbine i njezine visine te naznaku o postojanju ovršne isprave.

Prema stavku 2. članka 54. ZFPPN-a, prijavi tražbina iz stavka 1. toga članka u prijepisu se prilažu isprave iz kojih tražbina proizlazi, odnosno kojima se dokazuje.

Stavkom 3. članka 54. ZFPPN-a propisano je da će nepotpunu prijavu nagodbeno vijeće odbaciti, ako u roku određenom za dopunu prijave, vjerovnik ne otkloni nedostatke.

U prvostupanjskom sporu sud je utvrdio da je nad dužnikom TECHTEX d.o.o., ovdje zainteresiranom osobom, rješenjem FINE, Regionalnog centra Zagreb od 19. lipnja 2015. otvoren postupak predstečajne nagodbe. Tužitelj je u zakonskom roku dostavio svoju prijavu tražbine u kojoj se pozvao na okvirni ugovor od 29. srpnja 2014., sklopljen između nekoliko pravnih subjekata definiranih kao Patafta grupa i nekoliko pravnih subjekata definiranih kao C.I.O.S. grupa. Zainteresirana osoba bila je član Patafta grupe, a tužitelj je bio član C.I.O.S. grupe. Tužitelj je u prijavi tražbine naveo da je okvirni ugovor raskinut 13. siječnja 2015. izjavom o raskidu (koja se poziva na prijevaru i zabludu kao na razlog raskida okvirnog ugovora), a koju je C.I.O.S. grupa e-mailom uputila Patafta grupi. Tužitelj smatra da je raskidom okvirnog ugovora nastalo potraživanje društava C.I.O.S. grupe prema društvima Patafta grupe. Svoje je tražbine tužitelj specificirao pod točkama 1-6 prijave tražbine.

Prvostupanjsko tijelo je utvrdilo da je sadržaj tužiteljeve prijave nepotpun u odnosu na točke 1. – 4., jer je tužitelj dostavio samo jednostranu izjavu o raskidu okvirnog ugovora, unatoč koje je okvirni ugovor i dalje na snazi, a da opravdanost raskida ugovora može utvrditi samo nadležni sud te da se u postupku predstečajne nagodbe nije moguće upuštati u utvrđivanje uvjetnih tražbina za koje nema jasnih dokaza i pravnih osnova. Stoga je zaključkom od 17. rujna 2015. pozvalo tužitelja da u roku tri dana dostavi pravnu osnovu točaka 1.- 4. prijave tražbine u iznosu od 104.480.527,30 kn uz upozorenje o odbacivanju prijave ako pozivu ne bude udovoljeno.

Tužitelj je u ostavljenom roku dostavio prvostupanjskom tijelu podnesak u kojemu navodi da je već dostavljenom dokumentacijom učinio vjerojatnim postojanje svojih tražbina. Smatra da je iz priloženog okvirnog ugovora vidljivo da se njegova suština, kao i suština niza

drugih popratnih ugovora između članova Patafta grupe i članova C.I.O.S. grupe, svodi na međusobno preuzimanje poslovnih udjela u pojedinim društvima članovima navedenih grupa, odnosno na preuzimanje postrojenja za obradu komunalnog otpada na trgovačka društva članove C.I.O.S. grupe uz preuzimanje određenih financijskih aranžmana na C.I.O.S. grupu.

S obzirom na tako utvrđeno činjenično stanje i navedene, mjerodavne, odredbe ZFPPN-a, prvostupanjski sud je, prema ocjeni ovoga Suda, pravilno ocijenio zakonitim rješenje prvostupanjskog tijela kojim je, kao nepotpuna, odbačena tužiteljeva prijava tražbine, kao i rješenje tuženika kojim je odbijena tužiteljeva žalba protiv prvostupanjskog rješenja.

Naime, osnovano je zaključeno da prijava tražbine nije potpuna jer ne sadrži pravnu osnovu tj. dokaz o raskidu okvirnog ugovora odnosno dokaz da je tužitelj od nadležnog suda tražio poništaj okvirnog ugovora, a što je tužitelj u postupku predstečajne nagodbe bio pozvan dostaviti, no čemu nije udovoljio. Izjava o raskidu okvirnog ugovora, kao jednostrana izjava vjerovnika odnosno obavijest dužniku, ne može se smatrati valjanom pravnom osnovom za tražbinu jer sama po sebi ne predstavlja pravni temelj po kojem bi se moglo utvrditi da (ispunjeni) okvirni ugovor više ne proizvodi pravne učinke, odnosno da bi postojala dužnost povratnog preuzimanja financijskih aranžmana i izdanih jamstava.

S obzirom na navedeno, žalbeni navodi ne mogu dovesti u sumnju zakonitost pobijane presude.

Glede žalbenog navoda da zainteresirana osoba nema pravo na naknadu troškova spora jer nije stranka u sporu, valja istaknuti da je člankom 16. ZUS-a propisano da je zainteresirana osoba stranka u sporu, slijedom čega se na troškove zainteresirane osobe primjenjuje članak 79. ZUS-a.

Nadalje, valja istaknuti da osnovanost zahtjeva zainteresirane osobe za naknadu troškova spora ne ovisi o tome je li tuženik tražio naknadu troškova, kao što smatra tužitelj. Osnovanost zahtjeva zainteresirane osobe za naknadu troškova spora ovisi o njenom uspjehu u sporu te o opravdanosti troškova čiju naknadu traži.

Polazeći od navedenog, a s obzirom na uspjeh zainteresirane osobe u ovom upravnom sporu, prvostupanjski sud je pravilno, na temelju članka 79. stavaka 1. i 4. ZUS-a dosudio naknadu troškova upravnog spora zainteresiranoj osobi, pri čemu ovaj Sud prihvaća ocjenu prvostupanjskog suda da se opravdanim troškovima zainteresirane osobe smatraju troškovi sastava odgovora na tužbu i sudjelovanja na ročištu po opunomoćeniku – odvjetniku, pri čemu je visina troškova odmjerena u skladu s mjerodavnim odredbama Tbr. 23/1 i Tbr. 23/2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.).

Slijedom iznesenog, valjalo je na temelju odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a, odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu (točka I. izreke).

Budući da tužitelj nije uspio u ovom žalbenom postupku, to je, na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a, zahtjev za naknadu troškova postupka valjalo odbiti (točka II. izreke).

U Zagrebu 14. siječnja 2021.

Predsjednica vijeća:

Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštení službenik

Tanja Nemčić

